

Τ Α Ξ Ι Δ Ι

Παράγγεια του Καουσιζή γαλάδα πρι νά φύγω,
νά δίνε γάλα δέκα σίρ, βαριά καλκοντανά,

Κι' έφερες, γιά σου Καουσιζή,
γαλάδα μ' μουσκάρι.

Και ξεμερώνει ή πρώτη ήβρη, και νά φωνή μεγάλη
βουόζει «Τ' άρρωστο παιδι τρεχάτε τί πεινά!»

Μέσ' στο βαπόρι, Καουσιζή,
έλοι θά πιούμε γάλα.

Κι' από μακριά ξανοίγουμε στην πλώρη τη γαλάδα
πού κάπως δείχνει στη ματιά ού νά μ'ς καρτερεί.

Πού 'σαι, καημένη Θεοδωρή,
νά πιεις κι' εσύ μιά στάλα;

Κι' είπα τά χείλια γλόφοντας ή μάγερσ με χάρη
πού σαν ηρησμένη ή σεβαστή του πρόβαλλε κοιλιά

Πού 'σαι, καημένη Θεοδωρή,
νά μ'ς παρηγορήσεις;

ΑΠΟ ΠΑΛΙΑ ΣΕΡΤΑΡΙΑ

Ο ΣΤΙΧΟΣ

«Ο στίχος είναι ιερό πρᾶμα!» «Έλεγε μιά φο-
ρά ή Ψυχάρης. Και τόσο βαθιά μου έντυπώθηκε ή

«Ο καλός ή στίχος βέβαια» όχι ή άχαμνός. Αδ-
τός είναι ιεροσούλα.

Τί είναι πού μ'ς τόν κάμνει ιερόν ένα στίχο,
ένα δίστιχο, ένα ποίημα; «Αραγε τή μέτρο; «Ο

λας, τάγραφε απαράλλαχτα και του 'Αντρέα, γιατί
άφού άποχαιρίτησε την Κατινούλα τις δεκατρείς

«Ο κ. Χουίταρης τή πῆρε άνάποδα θύμωσε. Και
τί μπορούσε άλλο νά κάμη παρά νά θυμώσει; Νά

ρυθμός; τή πελεκημένο, τή τορνεμένο τή λεχτικό;
Τίποτις άπ' ούτά. Αύτά όλα είναι δοριφόροι του ά-

Μέ τή νά παρασταίγη πιστά, ότι έχει έξοχο κ'
εθγενικό ή ανθρώπινο ή νούς, γίνεται ιερός ένας

Αύσκολη τέτοια παράσταση. Τόσο δύσκολη, πού
καλότυχος ή ποιητής πού κατορθώνει στή ζωή του νά

«Ο ίδιος, άν είναι άληθινός ποιητής, άν έχη δη-
λαδή ή νούς του υλικό κατάλληλο γιά παράσταση, τή

Γράφει δημορφο στίχο, κι ώς τόσο κάτι του λεί-
πει. Αυτό τή κάτι πρέπει νά βρεθῆ, αυτό τή μικρό

«Αλλοτες πάλε δέν είναι ή θέση, μόνο ή ίδια ή
λέξη πού χρειάζεται. «Η λέξη υπάρχει, επειδή υπάρ-
χει τή νόημα. Μέρες περνούνε, κ' ή λέξη δέ βρίσκε-
ται. Έρχεται όμως ή ώρα της, και προβάλλει σά

«Ετοι δούλευε τούς στίχους του ή άθάνατος ή
Σολωμός. Και τόν έχουμε άπόδειξη τρανή πώς τή

«Επείσε ή 'Αντρέας κ' έγραψε τού Σεβιλιά. «Ηθε-
λε νά μάθη, λεί, από τί έπασκε ή Κατινούλα κα

«Επείσε ή 'Αντρέας κ' έγραψε τού Σεβιλιά. «Ηθε-
λε νά μάθη, λεί, από τί έπασκε ή Κατινούλα κα

«Επείσε ή 'Αντρέας κ' έγραψε τού Σεβιλιά. «Ηθε-
λε νά μάθη, λεί, από τί έπασκε ή Κατινούλα κα

«Επείσε ή 'Αντρέας κ' έγραψε τού Σεβιλιά. «Ηθε-
λε νά μάθη, λεί, από τί έπασκε ή Κατινούλα κα

«Επείσε ή 'Αντρέας κ' έγραψε τού Σεβιλιά. «Ηθε-
λε νά μάθη, λεί, από τί έπασκε ή Κατινούλα κα

«Επείσε ή 'Αντρέας κ' έγραψε τού Σεβιλιά. «Ηθε-
λε νά μάθη, λεί, από τί έπασκε ή Κατινούλα κα

σας τή ρομάντο. Σάν κάθεστε τή βράδυ, αντίς τό-
μους μωρολογία, διαβύστε μερικούς καλούς στίχους.

«Κι όταν άκούγω ξίτη παιδι κοντά μου
Μά ν ν α νά λή, μού σκίζεται ή καρδιά μου.»

(1894) ΑΡΓΥΡΗΣ ΕΦΤΑΛΙΩΤΗΣ

ΠΕΡΑ...

Τή δάχτυλά σου άψόθυμο φτερώνουν τή πιάνο
και καρδιοχτύπι άγκνητο μού παίρνει τή ψυχή μου

Κ' οι σερνάτες κι χλωμές μυστηριακά μού λένε
νά πιώ δλο τ' άπομύρωμα τής διάφανης ψυχής σου

ΚΩΣΤΑΣ ΓΑΖΙΑΣ

ΣΤΟΥ «ΝΟΥΜΑ»

τὴ γραφείο δρόμος Ζήνωνα 2 πουλιούνται ΜΙΑ ΔΡΑΧΜΗ τὸ
ένα και 1,25 φρ. χρ. γιά τὸ έξωτερικό, τὰ κάποιου βιβλία:

Η ΙΛΙΑΔΑ μεταφρασμένη από τόν 'Αλεξ. Πάλλη, δρ.
2 και φρ. χρ. 2 1/2 γιά τὸ έξωτερικό.

Ο ΑΘΡΩΠΙΝΟΣ ΜΗΧΑΝΙΣΜΟΣ τής κ. 'Αλεξάν-
τρας Παπαδόσκου, χρυσοδεμένος, δρ. 1 1/2 και φρ. χρ. 2

Του ΚΩΣΤΗ ΠΑΛΑΜΑ «Γαμβό και 'Ανάπιστοι» —
«Τρισύγγηνη» — «Γράμματα» — «'Ασάλευτη Ζωή», 6 δρ. άν-

Του Γ. ΜΑΡΚΕΤΗ Πλουτολογία (δρ. 1) — Κριτική
του άδολου λογισμού του Κάντ (δρ. 1) — Τὸ δαρμολογικό

περιπλοκές, τρομερές δλες τους, μπορεί νά βγούνε από
τή φύσκα. Μά οι πικίντνες περιπλοκές δέ φανή-

Ούτε μπορεί νά πῆ κανείς πώς τή κακό προέρ-
χεται από τή φυματίωση του πλεμονίου ή του λά-

Είναι αλήθεια πώς τὸ περισσότερο έπαθε ή χω-
νεφτικός σωλήνας; συχνά όμως ή χωνεφτικός σωλή-

Τὸ κάτω κάτω, έχουμε σήμερα προδερμικό, πού
νά πούμε, ξεπεσμό τού οργανισμού. Δέν έφταιζε, δέν